ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata komora)
z 5. decembra 2006 *

Vo veci T-303/02,

Westfalen Gassen Nederland BV, so sídlom v Deventeri (Holandsko), v zastúpení: M. Essers a M. Custers, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: A. Bouquet, splnomocnený zástupca,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Komisie 2003/207/ES z 24. júla 2002 týkajúceho sa konania podľa článku 81 Zmluvy ES (vec COMP/ E-3/36.700 — Priemyselné a medicínske plyny) (Ú. v. EÚ L 84, 2003, s. 1), subsidiárne návrh na zníženie pokuty uloženej žalobkyni,

* Jazyk konania: holandčina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (piata komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudcovia F. Dehousse a D. Šváby, tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. apríla 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

Skutkové okolnosti

1 Westfalen Gassen Nederland BV (ďalej len „žalobkyňa" alebo „Westfalen") je podnikom pôsobiacim na holandskom trhu s priemyselnými a medicínskymi plynmi od roku 1989.

2 Komisia v decembri 1997 a v priebehu roka 1998 vykonala podľa článku 14 ods. 2 a 3 nariadenia Rady (EHS) č. 17 zo 6. februára 1962 Prvého nariadenia implementujúceho články [81] a [82] zmluvy (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3) šetrenie v pobočkách žalobkyne a iných spoločností, ktoré takisto vykonávajú činnosť na uvedenom trhu, v danom prípade AGA Gas BV (ďalej len „AGA"), Air Liquide BV, Air Products Nederland BV, Boc Gases Benelux (ďalej len „BOC"), Hydrogas Holland BV a Messer Nederland BV (ďalej len „Messer").

3 Komisia po tom, čo vyššie uvedeným spoločnostiam zaslala podľa článku 11 nariadenia č. 17 žiadosti o informácie, zaslala 9. júla 2001 ôsmim podnikom pôsobiacim v dotknutom sektore vrátane žalobkyne oznámenie o výhradách.

4 Žalobkyňa vo svojej odpovedi spochybnila skutočnosti uvedené v oznámení o výhradách. Po likvidácii AGA Gas jej materská spoločnosť AGA AB odpovedala vo veci samej na uvedené oznámenie v mene svojej bývalej dcérskej spoločnosti a výslovne vyhlásila, že je pripravená prevziať zodpovednosť za porušenia spôsobené dcérskou spoločnosťou.

5 Po vypočutí dotknutých podnikov, ktoré sa uskutočnilo 10. januára 2002, Komisia prijala rozhodnutie 2003/207/ES z 24. júla 2002 týkajúce sa konania podľa článku 81 Zmluvy ES (vec COMP/E-3/36.700 — Priemyselné a medicínske plyny) (Ú. v. EÚ L 84, 2003, s. 1, ďalej len „Rozhodnutie").

6 Rozhodnutie bolo 26. júla 2002 oznámené žalobkyni a bolo adresované AGA AB ako právnej nástupkyni AGA Gas.

Napadnuté rozhodnutie

7 Komisia v Rozhodnutí uvádza, že zhromaždila dôkazy existencie tajnej dohody medzi konkurentmi pôsobiacimi v oblasti priemyselných a medicínskych plynov v Holandsku najmä v období 1993 — 1997 (odôvodnenie č. 331).

8 Taktiež sa domnieva (odôvodnenie č. 393 Rozhodnutia), že žalobkyňa sa podieľala na dohodách a/alebo zosúladených postupoch týkajúcich sa:

— určenia zvýšení cien v období od októbra 1994 do decembra 1995,

— stanovenia období nesúťaženia v období od októbra 1994 do januára 1995,

— určenia minimálnych cien v období od marca 1994 do decembra 1995.

9 V prvom rade Komisia v súvislosti so zvyšovaním cien predovšetkým zdôrazňuje, že k prvému rokovaniu o zvýšení cien plynu vo fľašiach za rok 1995 došlo 14. októbra 1994 na stretnutí združenia Vereniging van Fabrikanten van Industriële Gassen (ďalej len „VFIG"), zoskupujúceho podniky vyrábajúce a predávajúce priemyselné plyny v Holandsku. Účastníkmi tohto stretnutia boli AGA, Air Liquide, Air Products, BOC, Hoek Loos, Hydrogas, Messer, Nederlandse Technische Gasmaatschappij (ďalej len „NTG") a žalobkyňa (odôvodnenie č. 136 Rozhodnutia).

10 Na účely preukázania protisúťažného cieľa tohto stretnutia inštitúcia odkazuje najmä na rukou písané poznámky zaistené u AGA, prípadne poskytnuté týmto podnikom a označené dátumom 17. október 1994.

11 Komisia ďalej tvrdí, že tieto zvýšenia cien plynu vo fľašiach za rok 1995 boli do detailov určené AGA, Air Liquide, Air Products, BOC, Hoek Loos, Messer a Westfalen počas stretnutia VFIG 18. novembra 1994 a s cieľom odôvodniť tento záver sa opiera o dve rukou načrtnuté tabuľky, z ktorých jednu odovzdala AGA (ďalej len „tabuľka č. 1") a druhá bola zaistená u Air Products (ďalej len „tabuľka č. 2") (odôvodnenia č. 139 až 141 Rozhodnutia).

12 Tabuľka č. 1, datovaná z 21. novembra 1994, podľa Komisie obsahuje najmä zoznam zvýšení cien (v percentách) plynov vo fľašiach na rok 1995 pre Hoek Loos, AGA, Messer, Air Liquide, Air Products, BOC a žalobkyňu.

13 V súvislosti s tabuľkou č. 2, ktorá tiež upravuje zvýšenie cien, inštitúcia uvádza, že sa zdá, že sa týka toho istého stretnutia, i keď nie všetky údaje obsiahnuté v oboch tabuľkách sú totožné. Pripomína, že Air Products najskôr tvrdila, že tabuľka bola vyhotovená na stretnutí s konkurentmi, ktoré sa konalo v roku 1995, následne však potvrdila, že sa mohla týkať stretnutia VFIG z novembra 1994.

14 Komisia upresňuje, že žalobkyňa vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách vyhlásila, že sa nikdy aktívne nepodieľala na týchto stretnutiach a že nevedela, že sa bude rokovať o otázkach ako zvýšenie cien, keďže neboli obsahom programu rokovaní (odôvodnenie 145 Rozhodnutia).

15 V druhom rade v súvislosti so stanovením období nesúťaženia Komisia tvrdí, že na stretnutiach VFIG 14. októbra a 18. novembra 1994 AGA, Hoek Loos, Air Liquide, Air Products, Messer, BOC a žalobkyňa prerokovali a dohodli zvýšenia cien na rok 1995, sprevádzané obdobím nesúťaženia končiacim sa 1. januára 1995. V tomto ohľade odkazuje na rukou písané poznámky AGA, uvedené v bode 10 vyššie, ako aj na tabuľky č. 1 a č. 2, v ktorých je zmienka o dvojmesačnom období nesúťaženia na účely uskutočnenia zvýšení cien (odôvodnenia 168 až 171 Rozhodnutia).

16 Komisia pripomína, že žalobkyňa vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách tvrdila, že sa nepreukázalo, že počas dvoch stretnutí VFIG, ktoré sa konali na konci roku 1994, skutočne uzavrela so svojimi konkurentmi dohodu o období nesúťaženia (odôvodnenie 172 Rozhodnutia).

17 V treťom rade, v súvislosti s určením minimálnych cien, Komisia tvrdí, že dotknuté podniky sa dohodli na postupných sadzobníkoch minimálnych cien plynov vo fľašiach a že hlavným účelom týchto sadzobníkov bolo upresniť cenové prahy v prípadoch, keď podniky boli vo vzťahu k tomu istému zákazníkovi v súťaži (odôvodnenie 189 Rozhodnutia).

18 Komisia tvrdí, že na stretnutiach VFIG 17. marca a 14. októbra 1994 mali byť „cenové škály" a „minimálne ceny" plynov vo fľašiach, ktoré sa mali uplatňovať na malých zákazníkov, prerokované s cieľom uzavrieť dohody, aspoň medzi žalobkyňou, Messer, Air Liquide, Hoek Loos a Air Products, vzhľadom na skutočnosť, že ďalšie štyri citované podniky sa už dohodli na systéme cenového stropu plynov vo fľašiach v októbri 1990 (odôvodnenia 194 a 205 Rozhodnutia).

19 Podľa Komisie rukou písané poznámky zaistené u AGA ukazujú, že „cenové škály" boli opätovne prerokovávané na schôdzach VFIG v marci a októbri 1994 a že počas októbrovej schôdze Hoek Loos predstavil cenovú škálu plynov vo fľašiach, kým rukou písané poznámky datované zo 17. októbra 1994 potvrdzujú, že „minimálne ceny" boli prerokovávané počas októbrového stretnutia (odôvodnenie 206 Rozhodnutia).

20 Komisia ešte zdôrazňuje, že cenník pre maloodberateľov plynov vo fľašiach bol zaistený aj v priestoroch troch spoločností, konkrétne u žalobkyne v spise s označením „VFIG 1995", u Air Liquide v spise nazvanom „VFIG 1994" a u Messer. Tieto tri vyhotovenia cenníka obsahujú rovnaký sadzobník minimálnych cien datovaný z októbra 1994 a nazvaný „sadzobník pre malých zákazníkov fľaše" a cenník zaistený u Messer obsahuje tiež rukou písaný sadzobník pridaný v roku 1996. Ďalej uvádza, že skutočnosť, že tieto spoločnosti uchovali tieto návrhy vo svojich spisoch počas viacerých rokov, potvrdzuje, že boli pre ne dôležité (odôvodnenia 207 a 208 Rozhodnutia).

21 V Rozhodnutí sa uvádza, že žalobkyňa v odpovedi na oznámenie o výhradách vyhlásila, že nevie, ako tento sa takýto cenník dostal do jej držby, a že je veľmi pravdepodobné, že jej bol odovzdaný počas stretnutia VFIG 14. októbra 1994, ale to neznamená, že naozaj súhlasila s cenami uvedenými v tomto sadzobníku (odôvodnenie 212).

22 Súhrnná odpoveď Komisie na popretia žalobkyne je uvedená v odôvodnení 351 Rozhodnutia v tomto znení:

„Komisia poznamenáva, že skutočnosť, že Air Liquide a [žalobkyňa] sa zúčastnili na viacerých stretnutiach, ktorých cieľom bolo obmedzenie hospodárskej súťaže, je

potvrdená hmotnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisu, ktorý vytvorila. Ak by sa aj dalo preukázať, že jeden či druhý účastník nemal úmysel realizovať spoločné zámery vyjadrené na týchto stretnutiach, takéto správania by napriek tomu predstavovali dohody v zmysle článku 81 ods. 1 [ES]. Vzhľadom na zjavne protisúťažnú povahu stretnutí, na ktorých boli tieto zámery vyjadrené, dotknuté podniky tým, že sa na nich zúčastnili bez toho, aby sa verejne dištancovali od toho, čo tam bolo povedané, pôsobili na iných účastníkom dojmom, že súhlasia s predmetom rokovaní a budú sa podľa toho správať. Pojem ‚dohoda' je svojou povahou objektívnym pojmom. Skutočné dôvody (a skryté úmysly) stojace v pozadí prijatého správania sú bezpredmetné."

23 Rozhodnutie obsahuje tieto ustanovenia:

„Článok 1

AGA AB, Air Liquide BV, [Air Products], [BOC], [Messer], Hoek Loos [NV], [Westfalen] porušili článok 81 ods. 1 [ES] tým, že sa podieľali na dohodách a/alebo trvajúcich zosúladených postupoch v sektore priemyselných a medicínskych plynov v Holandsku.

Dĺžka porušenia bola takáto:

— AGA AB: od septembra 1993 do decembra 1997,

— Air Liquide BV: od septembra 1993 do decembra 1997,

— [Air Products]: od septembra 1993 do decembra 1997,

— [BOC]: od júna 1994 do decembra 1995,

— [Messer]: od septembra 1993 do decembra 1997,

— Hoek Loos [NV]: od septembra 1993 do decembra 1997,

— [Westfalen]: od marca 1994 do decembra 1995.

...

Článok 3

Za porušenie uvedené v článku sa ukladajú tieto pokuty:

— AGA AB: 4,15 milióna eur,

— Air Liquide BV: 3,64 milióna eur,

— [Air Products]: 2,73 milióna eur,

— [BOC]: 1,17 milióna eur,

— [Messer]: 1 milión eur,

— Hoek Loos [NV]: 12,6 milióna eur,

— [Westfalen]: 0,43 milióna eur." [*neoficiálny preklad*]

24 Na stanovenie výšky pokút Komisia v Rozhodnutí použila metódu uvedenú v usmerneniach k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy o ESUO (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia"), ako aj oznámenie 96/C 207/04 o neuplatňovaní alebo znížení pokút vo veciach týkajúcich sa kartelov (Ú. v. ES C 207, 1996, s. 4, ďalej len „oznámenie o spolupráci").

25 Základná čiastka pokuty určená v závislosti od závažnosti a dĺžky trvania porušenia bola v prípade žalobkyne stanovená na 0,51 milióna eur (odôvodnenie č. 438 Rozhodnutia).

26 Komisia sa domnievala, že žalobkyňa mala pri porušeniach len pasívnu úlohu a nezúčastnila sa na všetkých ich aspektoch a že tieto poľahčujúce okolnosti odôvodňovali zníženie základnej výšky uloženej pokuty o 15 %, čo viedlo k jej zníženiu na 0,43 milióna eur (odôvodnenie č. 442 Rozhodnutia).

27 Na druhej strane však žalobkyni nebola nijako znížená pokuta na základe oznámenia o spolupráci.

Konanie a návrhy účastníkov konania

28 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 4. októbra 2002 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

29 V nadväznosti na podanie tejto žaloby sa Komisia domnievala, že sa dopustila nesprávneho posúdenia vo vzťahu k dĺžke porušenia vytýkaného tomuto podniku. Preto vo svojom vyjadrení k žalobe pripustila, že nenáležite považovala za začiatok porušenia pripisovaného žalobkyni marec 1994.

30 V dôsledku toho Komisia 9. apríla 2003 prijala rozhodnutie 2003/355/ES, ktorým sa mení Rozhodnutie (Ú. v. EÚ L 123, s. 49).

31 Preto sa od tejto doby v článku 1 zmeneného Rozhodnutia uvádza, že žalobkyňa svojou účasťou na trvajúcich dohodách a/alebo zosúladených postupoch v oblasti priemyselných a medicínskych plynov v Holandsku v období od októbra 1994 do decembra 1995 porušila článok 81 ES. Článok 3 Rozhodnutia, v znení zmien a doplnení, znižuje výšku pokuty z 0,43 na 0,41 milióna eur.

32 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (piata komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa vyzval Komisiu, aby mu predložila určitý dokument.

33 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté na pojednávaní 4. apríla 2006.

34 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil články 1 a 3 Rozhodnutia, v ktorých sa jej ukladá pokuta vo výške 0,43 milióna eur pre porušenie článku 81 ES,

— subsidiárne zrušil článok 1 Rozhodnutia a podstatným spôsobom znížil výšku uloženej pokuty,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

35 V replike žalobkyňa upresňuje, že jej subsidiárny návrh je potrebné chápať ako návrh na čiastočné zrušenie článku 1 Rozhodnutia, s cieľom získať podstatné zníženie pokuty, ktorá jej bola uložená v článku 3 tohto Rozhodnutia. Taktiež navrhuje Súdu prvého stupňa, aby pod prísahou vypočul P. van den Heuij, ktorý sa ako riaditeľ podniku pôsobiaceho v dotknutej oblasti zúčastnil na schôdzach VFIG a ktorého vyhlásenie tvorí prílohu návrhu.

36 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol návrh na svedecký dôkaz,

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalovanú na náhradu trov konania.

O návrhu na zrušenie článkov 1 a 3 Rozhodnutia

Tvrdenia účastníkov konania

37 Žalobkyňa v prvom rade zdôrazňuje, že namietala proti skutkovým okolnostiam uvedeným v oznámení o výhradách a že taktiež namieta proti skutkovým okolnostiam, na ktorých sa zakladá Rozhodnutie.

38 Domnieva sa, že Komisia po právnej stránke dostatočne nepreukázala, že sa žalobkyňa zúčastnila na dohodách a/alebo zosúladených postupoch, a tým porušila povinnosť odôvodnenia upravenú v článku 253 ES. Žalobkyňa tiež zdôrazňuje, že Komisia porušila zásadu rovnosti zaobchádzania.

39 Žalobkyňa ďalej poukazuje na skutočnosť, že do VFIG vytvorenej 23. marca 1989 vstúpila až v júli 1994 a že prvýkrát sa zúčastnila na stretnutí tohto združenia až 14. októbra 1994. Komisia na to, aby žalobkyni nesprávne pripísala trojaké protisúťažné správanie, konkrétne určenie zvýšenia cien, stanovenie období nesúťaženia a zavedenie minimálnych cien, vychádzala podľa žalobkyne z jej účasti na stretnutí 14. októbra 1994, ako aj na stretnutí 18. novembra toho istého roku.

O určení zvýšenia cien

40 Žalobkyňa v prvom rade zdôrazňuje, že na dvoch stretnutiach VFIG 14. októbra a 18. novembra 1994 sa odmietla zúčastniť na zvýšení cien dohodnutom na

rok 1995. Upresňuje, že ju prekvapilo, keď sa na stretnutí VFIG 14. októbra 1994 otvorila téma zvýšenia cien, ktorá nebola na programe, a vyjadrila v tejto súvislosti svoje počudovanie.

41 Na každom stretnutí odmietla povedať, či dôjde k zvýšeniu cien, a prípadne či bude vo výške 5 % alebo 6 %, pretože v danom čase ešte nestanovila svoje ceny na rok 1995 a musela v tomto ohľade nevyhnutne konzultovať svoju materskú spoločnosť Westfalen AG. Žalobkyňa sa domnieva, že vyhlásila, že sa sama osebe nebráni zvýšeniu, ale že neschvaľuje kartel a keďže je zástancom vykonávania tlaku na ceny, zamýšľala samostatne prispôsobiť svoju politiku trhu.

42 Tieto vyhlásenia možno označiť len za obozretné a neurčité. Žalobkyňa nedala žiaden náznak v súvislosti so svojou budúcou obchodnou politikou, pričom ponechala ostatné podniky v pochybnostiach o tom, aké bude jej správanie na trhu v roku 1995.

43 Pravdivosť tohto odmietavého postoja k protisúťažnej dohode je potvrdená vyhláseniami pána Nordkamp, zástupcu žalobkyne na dotknutých stretnutiach, a pána van den Heuij, člena NTG, ktorý sa taktiež zúčastnil na týchto stretnutiach. Žalobkyňa tvrdí, že pán van den Heuij nemá žiaden osobný záujem robiť toto vyhlásenie, a že preto niet žiadneho dôvodu pochybovať o úprimnosti tohto vyhlásenia. Vzhľadom na námietku podanú Komisiou, ktorá spočíva len v tvrdení, že dotknuté vyhlásenie nie je vierohodné, žalobkyňa navrhuje Súdu prvého stupňa, aby vypočul pána van den Heuij pod prísahou.

44 Okrem toho, na rozdiel od tvrdení Komisie, nejestvuje žiaden rozpor medzi vyhláseniami žalobkyne uvedenými v odpovedi na oznámenie o výhradách a jej vyhláseniami uskutočnenými v rámci tohto konania.

45 V druhom rade sa žalobkyňa domnieva, že dokumenty, na ktorých Komisia zakladá svoje závery, sú nepresvedčivé.

46 Preto nie je vôbec isté, že sa tabuľky č. 1 a č. 2 vzťahujú na stretnutie 14. októbra či na stretnutie 18. novembra 1994.

47 Obe tabuľky sú taktiež nesúdržné. V tabuľke č. 1 totiž ide o zvýšenie cien žalobkyňou v rozmedzí „5 — 6 %", kým tabuľka č. 2 svedčí o zvýšení o viac ako 6 %. Tento nesúlad je o to výraznejší, že vo vzťahu k ostatným podnikom sa percentá uvedené v oboch dokumentoch zhodujú.

48 Zdá sa, že obe tabuľky si taktiež protirečia v otázke sadzieb nájmu a nákladov na dopravu. Kým z tabuľky č. 1 vyplýva, že žalobkyňa ani len nebola informovaná o dohodách uzavretých v súvislosti s touto otázkou, tabuľka č. 2 uvádza, že žalobkyňa uzavrela dohodu o nájme hriadeľov. Sumy uvedené v oboch tabuľkách týkajúce sa sadzieb nájmu sa taktiež nezhodujú. Preto nemožno nijako vylúčiť, že veta „WF nebola informovaná?? Neakceptovala??" uvedená v rukou písaných poznámkach AGA datovaných zo 17. októbra 1994 sa netýkala len nákladov na nájom a dopravu, ale všetkých otázok prerokovávaných na dotknutom stretnutí.

49 Žalobkyňa tvrdí, že ak by sa obe tabuľky aj týkali stretnutí 14. októbra a 18. novembra 1994, možno z nich len vyvodiť, že ostatné subjekty nemali presnú predstavu o jej cenovej politike, a že sa teda na týchto stretnutiach vyjadrovala zvlášť neurčito.

50 Komisia sa uspokojila s tým, že len jednoducho zopakovala, čo ostatní účastníci poznamenali vo vzťahu k žalobkyni, bez toho, aby zohľadnila výhrady, ktoré sprevádzali jej vyjadrenia. Ani sa nesnažila vysvetliť rozdiely medzi šifrovanými údajmi uvedenými v oboch tabuľkách, ktoré však pripustila v odôvodnení 141 Rozhodnutia, a rozhodnutie v tomto ohľade nedostatočne odôvodnila.

51 Tieto rozdiely by sa mohli vysvetliť skutočnosťou, že údaje obsiahnuté v týchto tabuľkách odzrkadľovali len želanie ich autorov a nie zvýšenie cien, o ktorých žalobkyňa rozhodla. Toto vysvetlenie potvrdzujú ostatné dokumenty pochádzajúce od podnikov zúčastnených na stretnutiach VFIG, v ktorých bolo uvedené meno žalobkyne, i keď sa na spomínaných stretnutiach nezúčastnila.

52 Žalobkyňa poukazuje na skutočnosť, že účastníci kartelu v jeho rôznych obdobiach uvádzali jej meno v súvislosti so stretnutiami VFIG, na ktorých sa nezúčastnila, a Komisia správne nemala zohľadniť tieto vyhlásenia. Vzhľadom na to, že tabuľky č. 1 a 2 sa vzťahovali práve na tieto nesprávne obvinenia, žalovaná ich zohľadnila bez akýchkoľvek pochybností. V každom prípade sú však tieto rukou písané poznámky zodpovedajúce tabuľkám č. 1 a 2 mimoriadne stručné, a preto ich nemožno považovať za úplnú správu o obsahu stretnutí.

O stanovení období nesúťaženia

53 Žalobkyňa tvrdí, že na stretnutiach VFIG 14. októbra a 18. novembra 1994 sa zúčastnila diskusií týkajúcich sa uskutočnenia moratória, avšak s cieľom vyjadriť svoj nesúhlas s týmto opatrením, pričom pri tejto príležitosti získala podporu ostatných malých podnikov. Ako dôkaz opäť odkazuje na jasné vyhlásenie pána van den Heuij.

54 Tabuľky č. 1 a č. 2, ktorým chýba súdržnosť a ktoré môžu vyjadrovať len ostatnými podnikmi predpokladané správanie žalobkyne, neodporujú takému priebehu stretnutí, aký je opísaný v predchádzajúcom bode.

55 Hoci žalobkyňa si je vedomá, že skutočnosť, že protisúťažná dohoda nie je rešpektovaná, nebráni tomu, aby došlo k porušeniu článku 81 ods. 1 ES, poukazuje na to, že počas trvania moratória kontaktovala rôznych zákazníkov konkurenčných podnikov, o čom Komisii poskytla dôkazy.

O určení minimálnych cien

56 Žalobkyňa namieta, že sa nemohla zúčastniť rokovania o minimálnych cenách na stretnutí v marci 1994, a tým menej uzavrieť dohodu, keďže sa tohto stretnutia nezúčastnila. Ďalej uvádza, že ani na stretnutí 14. októbra 1994 sa nezúčastnila rokovania o minimálnych cenách, pričom rukou písané poznámky AGA týkajúce sa tohto stretnutia nedokazujú ani jej účasť na tomto rokovaní, ani uzavretie dohody. Body 132 a 133 oznámenia o výhradách práve potvrdzujú, že malé podniky ako žalobkyňa zastávali na stretnutiach VFIG odmietavý postoj.

57 Skutočnosť, že sadzobník minimálnych cien bol zaistený u žalobkyne, nie je relevantná. Žalobkyňa upresňuje, že len povedala, že je dosť možné, že jej tento sadzobník bol rozdaný na stretnutí 14. októbra 1994, a nie, ako tvrdí Komisia, že je veľmi pravdepodobné, že jej tento sadzobník bol odovzdaný na tomto stretnutí. Samotná držba tohto dokumentu žalobkyňou v žiadnom prípade nedokazuje jej účasť na dohode o minimálnych cenách, ani na prípadnom rokovaní o tejto veci. Komisia správne nemala priznať žiadnu dôležitosť tým informáciám, ktoré žalobkyňa dostala bez toho, aby ich požadovala.

58 Na záver žalobkyňa tvrdí, že skutočnosť, že určitý podnik sa zúčastnil rokovania o zosúladení správania na trhu nemôže predstavovať porušenie zákazu kartelov, pokiaľ sa zistí, že tento podnik sa v skutočnosti postavil proti tomuto zosúladeniu (rozsudok Súdneho dvora z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4125, body 94 až 96).

59 Žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na jej správanie na schôdzach VFIG 14. októbra a 18. novembra 1994 je potrebné dospieť k záveru, že sa verejne dištancovala od obsahu týchto stretnutí v zmysle, v akom to požaduje judikatúra (rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, HFB a i./Komisia, T-9/99, Zb. s. II-1487, bod 223). Podľa žalobkyne osoba, ktorá sa dištancuje vo vzťahu k tomu, čo je povedané na stretnutí, sa nutne zúčastňuje rokovania, no to neznamená, že tým porušuje zákaz kartelov. V tomto ohľade si Komisia protirečí, pretože sama pripúšťa, že účasť na oficiálnom stretnutí nepredstavuje sama osebe účasť na karteli. Navyše judikatúra, na rozdiel od názoru Komisie, nevyžaduje, aby bol dôkaz dištancovania sa predložený v podobe dokumentu pochádzajúceho z obdobia porušenia, ani to, aby tento dôkaz nutne pochádzal od iných osôb, ako sú účastníci kartelu.

60 Správanie žalobkyne možno ľahko vysvetliť vzhľadom na jej postavenie na relevantnom trhu, konkrétne postavenie krátko pôsobiaceho a malého podniku, ktorému sa však podarilo zvyšovať svoj obrat prostredníctvom dynamickej obchodnej politiky. Účastníci kartelu a Komisia sama (odôvodnenie 78 Rozhodnutia) uznávajú, že žalobkyňa mala pozíciu „bojovníka" s cenami. V tomto kontexte teda žalobkyňa nemala žiaden záujem na tom, aby bola viazaná dohodou o zvýšení cien.

61 Žalobkyňa tvrdí, že jej otvorený odmietavý postoj spolu s postojom ostatných malých podnikov spôsobil, že veľké podniky museli pokračovať vo svojich nedovolených rokovaniach mimo rámca stretnutí VFIG a bez účasti malých subjektov. Žalobkyňa by preto mala byť považovaná za „rozbíjača kartelu" a nie za

podnik, ktorý sa pasívne podieľal na karteli. Okrem toho, hoci bola vyššie uvedená situácia opísaná v bode 132 oznámenia o výhradách, Komisia ju vôbec nezohľadnila v Rozhodnutí, ktoré je v tomto ohľade nedostatočne odôvodnené.

62 Komisia zdôrazňuje, že žalobkyňa nenamieta proti svojej účasti na kartelových stretnutiach 14. októbra a 18 novembra 1994, ani proti tomu, že cieľom týchto stretnutí bolo obmedzenie hospodárskej súťaže. No samotnú účasť na stretnutiach VFIG nemožno považovať za účasť na tajne dohodnutých stretnutiach, čo však neznamená, že v rámci alebo popri týchto oficiálnych stretnutiach nedošlo k uzavretiu kartelovej dohody.

63 Podľa Komisie judikatúra jasne stanovila, že skutočnosť, že sa podnik zúčastní stretnutia členov kartelu bez toho, aby sa doň aktívne zapojil, spôsobuje vznik jeho zodpovednosti za porušenie, ibaže by sa verejne dištancoval od obsahu tohto stretnutia (rozsudok HFB a i./Komisia, už citovaný v bode 59 vyššie, bod 223).

64 V rozsudku Komisia/Anic Partecipazioni, už citovanom v bode 58 vyššie, na ktorý odkazovala žalobkyňa Súdny dvor, upresnil, že každá osoba, ktorá sa odvoláva na svoje dištancovanie od kartelu, je povinná o tom predložiť dôkaz. No žalobkyňa takýto dôkaz v prejednávanej veci nepredložila.

65 Žalovaná namieta proti žiadosti o vypočutie pána van den Heuij Súdom prvého stupňa ako oneskorenej, vzhľadom na to, že žalobkyňa tým, že neodôvodnila omeškanie návrhu na vykonanie dôkazu, porušila článok 48 rokovacieho poriadku. Okrem toho táto svedecká výpoveď nemôže do rozpravy priniesť nič nové, a preto nie je potrebná.

O dĺžke porušenia

66 Žalobkyňa vo svojom návrhu tvrdí, že Rozhodnutie v súvislosti s dĺžkou porušenia stanovenou Komisiou nie je presné, pretože sa stretnutia VFIG v marci 1994 nezúčastnila. Vo svojej replike uvádza, že Komisia prijala akt uznania svojho omylu v súvislosti so začiatkom obdobia porušenia, ktorý bol následne určený na október, a nie marec 1994.

67 Komisia sa domnieva, že argumentácia žalobkyne týkajúca sa dĺžky porušenia je irelevantná, keďže Komisia pri uplatňovaní usmernenia zohľadnila opravu dĺžky porušenia a znížila pokutu.

O porušení zásady rovnosti zaobchádzania

68 Žalobkyňa trvá na tom, že Komisia porušila zásadu rovnosti zaobchádzania v rámci svojho posúdenia účasti malých podnikov na karteli tým, že dospela k záveru, že len žalovaná porušila zákaz kartelov, kým spoločnosti NTG a Hydrogas, ktoré sa tiež zúčastnili viacerých stretnutí, na ktorých išlo o protiprávne dohody, tento zákaz neporušili. Odôvodnenie Rozhodnutia v tomto bode sa javí ako značne nedostatočné.

69 Komisia tvrdí, že argumentácia týkajúca sa údajného porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, ktorá sa v skutočnosti vzťahuje k návrhu na zníženie výšky pokuty, je neopodstatnená.

70 Účasť NTG je zjavne odlišná od účasti žalobkyne, pričom dotknutému podniku sa v odpovedi na oznámenie o výhradách podarilo preukázať, že nenesie zodpovednosť za porušenie. Situáciu Hydrogas tiež nemožno považovať za identickú so situáciou žalobkyne, keďže Komisia spoločnosti Hydrogas ani nezaslala oznámenie o výhradách vzhľadom na neexistenciu dôkazov o jej nedovolenom správaní. Komisia pripája, že účasť na oficiálnych stretnutiach VFIG nepredstavuje sama osebe účasť na stretnutí kartelu a že na rozdiel od prípadu žalobkyne nemala Komisia k dispozícii dôkazy, ktoré by preukazovali účasť NTG a Hydrogas na zvyšovaní cien, moratóriu alebo minimálnych cenách.

71 Komisia tvrdí, že aj keby sa voči týmto spoločnostiam neprávom neviedlo vyšetrovanie, na situácii žalobkyne by to nič nemenilo. Prípadné poskytnutie neoprávnenej výhody neznamená, že by žalobkyňa mala právo získať zníženie svojej vlastnej pokuty v prípade, že bola zákonným spôsobom určená (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 7. júla 1994, Dunlop Slazenger/Komisia, T-43/92, Zb. s. II-441, bod 176, a z 20. marca 2002, LR AF 1998/Komisia, T-23/99, Zb. s. II-1705, bod 367).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

Úvodné pripomienky

72 Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa trvá na tom, že Komisia po právnej stránke dostatočne nepreukázala, že sa žalobkyňa zúčastnila dohôd a/alebo zosúladených postupov, a „tým Komisia porušila aj zásadu odôvodnenia podľa článku 253 ES". Žalobkyňa osobitne zdôrazňuje nedostatok odôvodnenia v súvislosti so zistenými odlišnosťami medzi tabuľkami č. 1 a č. 2, so svojou úlohou „rozbíjača kartelu" a osobitného zaobchádzania, ktorého bola predmetom vo vzťahu k dvom

iným malým podnikom. Z vyššie uvedenej formulácie a z obsahu argumentácie rozvinutej žalobkyňou vyplýva, že predložená výhrada sa v pravom zmysle slova netýka chýbajúceho alebo nedostatočného odôvodnenia, ktoré spadá pod porušenie podstatných formálnych náležitostí v zmysle článku 230 ES. Predmetná výhrada sa v skutočnosti zamieňa s kritikou dôvodnosti Rozhodnutia, a teda zákonnosti podstaty tohto aktu, ktorý by mal byť protiprávny vzhľadom na nedostatok dôkazov o porušení článku 81 ES, ktorými disponuje Komisia, a vzhľadom na nerešpektovanie zásady rovnosti zaobchádzania.

O údajnom verejnom dištancovaní žalobkyne

73 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia po právnej stránke dostatočne nepreukázala žiadne porušenie článku 81 ods. 1 ES z jej strany.

74 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že v prípade sporu o existenciu porušenia pravidiel hospodárskej súťaže musí Komisia dokázať tvrdené porušenia a predložiť dôkazy, ktoré právne dostatočne preukazujú existenciu skutočností tvoriacich porušenie (rozsudok Súdneho dvora zo 17. decembra 1998, Baustahlgewebe/Komisia, C-185/95 P, Zb. s. I-8417, bod 58).

75 Na účely uplatnenia článku 81 ods. 1 ES stačí, aby dohoda mala za cieľ obmedziť, vylúčiť alebo skresliť hospodársku súťaž bez ohľadu na jej konkrétne účinky. Preto v prípade dohôd uzavretých počas stretnutí konkurenčných podnikov nastane porušenie tohto ustanovenia vtedy, ak stretnutia majú uvedený cieľ, a teda smerujú k umelému ovplyvňovaniu fungovania trhu (rozsudok Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 145).

76 Preto na po právnej stránke dostatočné preukázanie účasti podniku na karteli stačí, ak Komisia dokáže, že dotknutý podnik sa zúčastnil na stretnutiach, počas ktorých boli uzatvorené dohody protisúťažného charakteru, bez toho, aby ich zjavným spôsobom odmietol. Ak je účasť na takých stretnutiach dokázaná, podniku prináleží predostrieť skutočnosti potvrdzujúce, že jeho účasť na daných stretnutiach nemala protisúťažný charakter, a preukázať, že oznámil svojim konkurentom, že sa zúčastnil na týchto stretnutiach z iných dôvodov ako oni (pozri najmä rozsudok zo 7. januára 2004, Aalborg Portland a i./Komisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Zb. s. I-123, bod 81 a citovanú judikatúru).

77 Dôvodom tejto právnej zásady je skutočnosť, že podnik svojou účasťou na takomto stretnutí bez toho, aby sa verejne dištancoval od jeho obsahu, umožnil ostatným účastníkom domnievať sa, že súhlasí s jeho výsledkom a že sa mu podriadi (rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 82).

78 V prejednávanej veci žalobkyňa nenamieta proti svojej účasti na stretnutiach VFIG 14. októbra a 18. novembra 1994, ani proti ich protisúťažnému obsahu. Práve naopak, tvrdí, že vzhľadom na jej správanie na týchto stretnutiach je potrebné dospieť k záveru, že sa verejne dištancovala od ich protisúťažného obsahu, v zmysle, v akom to vyžaduje judikatúra.

— O určení zvýšenia cien a stanovení obdobia nesúťaženia

79 Žalobkyňa vo svojich vyjadreniach vo všeobecnosti trvá na tom, že „na stretnutiach 14. októbra a 18. novembra 1994 prejavila svoj nesúhlas s dohodami a správaním [podnikov] na trhu".

80 V súvislosti so zvýšením cien tvrdí, že jasne povedala, že neschváli zvýšenie cien, a keďže je zástancom vykonávania tlaku na ceny, zamýšľala samostatne prispôsobiť svoju politiku trhu. Pripája, že „na stretnutí" nechcela povedať, či zamýšľa pristúpiť k zvýšeniu cien v roku 1995 a prípadne, v akom rozsahu, avšak vyhlásila, že v zásade nie je proti zvýšeniu cien. Taktiež uvádza, že jej riaditeľ pán Nordkamp na „každom stretnutí" odmietol povedať, či dôjde k zvýšeniu cien, prípadne či pôjde o zvýšenie o 5 % alebo o 6 %.

81 Pán Nordkamp vo svojom vyhlásení uvádza, že po tom, ako ostatné podniky vyhlásili „na jednom z dvoch dotknutých stretnutí VFIG", že predpokladajú nárast cien o 5 alebo 6 %, „ostalo neisté, či Westfalen svoje ceny na rok 1995 zvýši, prípadne v akom rozsahu".

82 Tieto vyhlásenia len čiastočne zodpovedajú vyhláseniam uskutočneným žalobkyňou v odpovedi na oznámenie o výhradách, v ktorom dotknutá osoba naznačila, že na „dodatočnom stretnutí" o obchodnej politike vyhlásila, po oznámení zvýšení cien ostatnými podnikmi, že „predpokladá zvýšenie cien o 5 alebo 6 % na rok 1995", čo protirečí zneniu návrhu pripomenutému vyššie. Žalobkyňa uviedla, že „ani na stretnutiach 14. októbra či 18. novembra 1994, ani inokedy sa nezaviazala zvýšiť stanovené ceny", čo nezodpovedá výslovnému vyjadreniu nesúhlasu so zvýšením cien.

83 Prinajmenšom sa zdá, že žalobkyňa nezaujala k otázke zvýšenia cien jasné stanovisko. Hoci výslovne nepovedala, že v roku 1995 dôjde k zvýšeniu jej cien, nevyhlásila ani, že v tomto roku nedôjde k ich zvýšeniu.

84 Žalobkyňa teda nezaujala stanovisko, ktoré by ostatným podnikom jasne hovorilo, že sa dištancuje od princípu takéhoto zvýšenia. Jej správanie, ňou samou označené ako neurčité, sa javí ako tacitné schválenie, ktoré vedie k podpore porušovania a sťažuje jeho odhalenie. Takáto podpora predstavuje pasívny spôsob účasti na porušení, a je teda spôsobilá založiť zodpovednosť podniku (pozri v tomto zmysle rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 84).

85 V súvislosti s druhým protisúťažným správaním vytýkaným Komisiou žalobkyňa vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách upresnila, že „sa na stretnutí postavila proti moratóriu" a že „pán Nordkamp sa v mene Westfalen ani na stretnutí, ani nikdy inokedy nezaviazal dodržať moratórium", čo potvrdila vo svojich vyjadreniach, keď uviedla, že vystúpila proti jeho zavedeniu.

86 Žalobkyňa sa s cieľom preukázať pravdivosť týchto odmietavých vyhlásení, a teda skutočnosť, že sa verejne dištancovala od tajných rokovaní, ktorých sa zúčastnila, opiera najmä o vyhlásenie pána van den Heuij.

87 Svedok vysvetľuje, že žalobkyňa na stretnutí VFIG vystupovala proti protisúťažným návrhom vysloveným ostatnými členskými podnikmi profesijného združenia, a to formou protestu. Zo svedectva však vyplýva, že dôvodom tohto protestu nebolo zásadné odmietnutie zjavne nezákonnej dohody, ale skutočnosť, že táto dohoda *a priori* nezodpovedala súčasným hospodárskym záujmom NTG a žalobkyne.

88 Je však nutné konštatovať, že zo samotného znenia vyhlásenia pána van den Heuij vyplýva, že si presne nepamätá predmetné stretnutie. Svedok uvádza, že si nepamätá ani jeho dátum, ani dĺžku moratória, o ktorom sa na tomto stretnutí rokovalo, ani či aj riaditeľ Hydrogas protestoval proti sporným návrhom.

89 Vyhlásenie pána van den Heuij, uskutočnené 9. októbra 2002, sa týka len jedného stretnutia VFIG, ktoré sa konalo pred „ôsmimi rokmi". Vzhľadom na tento jediný časový bod a na tabuľku rekapitulujúcu súhrn stretnutí VFIG s uvedením jednotlivých účastí členských podnikov združenia (odôvodnenie 106 Rozhodnutia), je potrebné zdôrazniť, že predmetné vyhlásenie sa môže týkať len stretnutia 14. októbra 1994 vzhľadom na to, že NTG, podnik, ktorého je pán van den Heuij riaditeľom, sa nezúčastnil na nasledujúcom stretnutí 18. novembra 1994.

90 Okrem toho, a najmä preto, sa svedecká výpoveď pána van den Heuij presne nezhoduje so žalobkyniným opisom priebehu dotknutého stretnutia, keďže svedok nespomína postupné oznámenia určitých podnikov o náraste cien o 5 alebo 6 %, ani s výrokmi pána Nordkamp, podľa ktorého žalobkyňa predpokladala „na rok 1995 zvýšenie cien o 5 alebo 6 %" alebo v zásade neodmietala zvýšenie, pričom odmietala povedať, či dôjde k zvýšeniu cien na rok 1995, a ak áno, v akom rozsahu.

91 Svedok uvádza, že po oznámení protisúťažných návrhov došlo k všeobecnému odmietavému vyhláseniu, o ktorom ako celku žalobkyňa nehovorila, pričom trvá na tom, že svojimi reakciami voči každej z troch dotknutých protisúťažných iniciatív prejavila svoj odmietavý postoj k nedovolenej koordinácii.

92 Z predchádzajúcich úvah však v každom prípade vyplýva, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého svedecká výpoveď „pána ... van den Heuij, ktorý sa osobne zúčastnil na oboch stretnutiach VFIG 14. októbra 1994 a 18. novembra 1994, potvrdzuje, [že žalobkyňa] počas týchto stretnutí ostro odmietala návrhy nedovoleného kartelu", nemôže Súd prvého stupňa prijať, pretože je jednoducho zjavne nepravdivé.

93 V tomto ohľade žalobkyňa na pojednávaní pri svojom vypočutí Súdom prvého stupňa výslovne pripustila, že pán van den Heuij sa 18. novembra 1994 nezúčastnil stretnutia VFIG. Toto zistenie je určujúcim faktorom pre posúdenie zodpovednosti žalobkyne.

94 Je preto dôležité pripomenúť, že Komisia pri tvrdení, že žalobkyňa sa podieľala na dohode o určení zvýšenia cien a stanovení obdobia nesúťaženia, vychádza z jej účasti jednak na stretnutí VFIG 14. októbra 1994, ako aj na nasledujúcom stretnutí 18. novembra.

95 Žalobkyňa však nepredložila žiaden konkrétny a objektívny dôkaz, ktorý by preukazoval, že sa verejne dištancovala od zjavne protisúťažného obsahu stretnutia 18. novembra 1994.

96 Samotné tvrdenia žalobkyne týkajúce sa pravdepodobnosti takéhoto dištancovania sa vzhľadom na postavenie krátko pôsobiaceho a dynamického podniku na relevantnom trhu nie sú takej povahy, aby sa jej podarilo uniesť dôkazné bremeno, ktoré znáša.

97 Tak, ako to správne zdôrazňuje Komisia, žalobkyňa mohla mať úplný záujem na tom, aby dodávatelia plynu dodržali uzavreté dohody a mysleli si, že sa im tiež podriadi, kým by bez toho, aby na to upozornila tieto podniky, uplatňovala o trochu nižšie ceny, ako boli dohodnuté ceny, s cieľom zvýšiť svoje marže a svoj podiel na trhu. V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že skutočnosť, že správanie dotknutých podnikov na trhu nie je v súlade s dohodnutým „pravidlami hry" nemá podľa judikatúry v ničom dopad na ich zodpovednosť za účasť na protisúťažnej dohode (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491, bod 1389).

98 Žalobkyňa ďalej uvádza, že nič nevylučuje, že veta „WF nebola informovaná?? Neakceptovala??", ktorá bola uvedená v rukou písaných poznámkach AGA, na ktoré sa v Rozhodnutí (odôvodnenia 138 a 169) odvolávala Komisia, by sa mohla týkať nie iba nákladov na nájom a dopravu, ale aj všetkých otázok prerokovávaných na tajných rokovaniach.

99 Medzi písomné dôkazy predložené Komisiou skutočne patria poznámky, ktoré jej odovzdala AGA, obsahujúce tieto údaje:

„17. 10. 94

VFIG

Zvýšenie cien

Nájom 0,25 Doprava

WF nebola informovaná?? Neakceptovala??

Cena plyn vo fľašiach + 6 % + nájom a doprava

Voľné zmluvy + 4,5 %, index?

...

Moratórium: 1. december + 3 — 4 mesiace."

100 Okrem skutočnosti, že dotknutý údaj sa vzťahuje na prvý bod poznámok týkajúcich sa nákladov na nájom a dopravu a nie na zvyšovanie ceny plynu vo fľašiach, ktorého sa týka samostatný nasledujúci bod, stačí konštatovať, že dotknuté rukou písané poznámky sú výslovne datované zo 17. októbra 1994, keď sa konalo tajné stretnutie VFIG, na ktorom sa AGA zúčastnila, teda len niekoľko dní po 14. októbri 1994. Preto sa rukou písané poznámky a údaj uvádzaný žalobkyňou nemohli týkať druhého tajného stretnutia 18. novembra 1994.

101 Za týchto podmienok sa zdá, že žalobkyňa sa po tom, ako sa zúčastnila na prvom stretnutí so zjavne protisúťažnou povahou, ktorého obsah neschvaľovala, len o čosi vyše mesiaca neskôr zúčastnila na druhom tajnom stretnutí, pričom nie je preukázané, že sa od neho verejne dištancovala.

102 Táto premyslená účasť na druhom protisúťažnom stretnutí bola priamym pokračovaním prvého nedovoleného zosúladenia, ruší jej pôvodný protest proti stretnutiu 14. októbra 1994 v prípade, ak by sa považoval za preukázaný, a postačuje na to, aby sa v rámci celkovej analýzy správania žalobkyne v období od 14. októbra do 18. novembra 1994 zamietlo akékoľvek odvolávanie na verejné dištancovanie

v súvislosti s tajnými rokovaniami týkajúcimi sa zvýšenia cien plynov vo fľašiach a stanovenia dvojmesačného obdobia nesúťaženia.

103 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že pojem verejného dištancovania sa ako zložka zbavenia zodpovednosti musí byť vykladaný zužujúco. Ak by sa žalobkyňa skutočne chcela dištancovať od tajných rokovaní, mohla dať ľahko písomne vedieť svojim konkurentom a sekretárovi VFIG po stretnutí 14. októbra 1994, že nechce byť v žiadnom prípade považovaná za člena kartelu a zúčastňovať sa stretnutí profesijného združenia slúžiaceho ako sprisahanecké miesto pre nedovolené zosúladenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. decembra 2003, Adriatica di Navigazione/Komisia, T-61/99, Zb. s. II-5349, bod 138).

104 Okrem toho je nad rámec už uvedeného nutné konštatovať, že Komisia sa opiera o písomné dôkazy umožňujúce dospieť k záveru, že žalobkyňa sa skutočne zúčastnila na vyššie uvedených dohodách. Ide o rukou písané poznámky vo forme tabuliek, ktoré sú takto definované aj Komisiou v Rozhodnutí.

105 Žalobkyňa vo všeobecnosti namieta proti extrémnej stručnosti týchto poznámok v snahe odoprieť im akúkoľvek dôkaznú silu. Okrem uvedenia niektorých osobitných výhrad v súvislosti s jedným alebo druhým dokumentom tvrdí, že rukou písané poznámky nemožno v žiadnom prípade považovať za úplný protokol z dotknutých stretnutí.

106 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že keďže zákaz zúčastňovať sa na protisúťažných postupoch a dohodách, ako aj sankcie, ktoré môžu byť porušiteľom uložené, je všeobecne známy, je bežné, že činnosti, ktoré sú obsahom týchto

postupov a dohôd, sa uskutočňujú ilegálne, že stretnutia sa uskutočňujú tajne, najčastejšie v treťom štáte, a že dokumentácia vzťahujúca sa na ne je obmedzená na minimum. Ak aj Komisia objaví dôkazy výslovne preukazujúce nezákonný vzťah medzi hospodárskymi subjektmi, akými sú zápisnice zo stretnutia, tieto sú obyčajne len zlomkovité a nesúrodé do tej miery, že je často nutné rekonštruovať niektoré detaily prostredníctvom dedukcií (rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, body 55 a 56).

107 Vo väčšine prípadov sa existencia protisúťažného postupu alebo dohody musí vyvodiť z určitého množstva zhôd okolností a znakov, ktoré posudzované ako celok môžu v prípade neexistencie iného koherentného vysvetlenia predstavovať dôkaz porušenia pravidiel hospodárskej súťaže (rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 57).

108 V prejednávanej veci je preukázané, že k tajným rokovaniam došlo popri stretnutiach VFIG 14. októbra a 18. novembra 1994 a že nemohli viesť a zjavne ani neviedli k vyhotoveniu oficiálnych doslovných zápisníc. Z tohto dôvodu nemožno uvažovať o zamietnutí rukou písaných poznámok, na ktoré sa odvoláva Komisia len z dôvodu ich stručnosti.

109 Okrem toho výhrady žalobkyne týkajúce sa nemožnosti priradiť dve tabuľky k jednému či druhému stretnutiu VFIG a ich údajná nesúdržnosť nebránia konkrétnemu preskúmaniu dotknutých dokumentov.

110 Na jednej strane je tabuľka č. 1 odovzdaná AGA, označená dátumom 21. november 1994, a zároveň obsahuje skratky mien siedmich podnikov vrátane AGA, ktoré sa skutočne zúčastnili stretnutia VFIG 18. novembra 1994 (odôvodnenie 140

Rozhodnutia). Tabuľka č. 2 bola zaistená u Air Products, ktorá vyhlásila, že by sa mohla vzťahovať na už uvedené stretnutie (odôvodnenie 141 Rozhodnutia). Okrem toho táto tabuľka č. 2 obsahuje rovnaký zoznam podnikov, ako bol zoznam uvedený v tabuľke č. 1, ako aj podobné údaje týkajúce sa zvýšení cien plynov vo fľašiach, dopravy a nájmu.

111 Ešte je potrebné pripomenúť, že stretnutie VFIG 18. novembra 1994 je druhým a posledným stretnutím protisúťažnej povahy, na ktorom sa žalobkyňa spolu s veľkými podnikmi zúčastnila, a že tajné rokovania ďalej pokračovali v inom rámci.

112 Na druhej strane tabuľka č. 1 obsahuje tento údaj „WF 5 — 6 % na všetky výrobky 1/1-95", kým tabuľka č. 2 uvádza „W/F 6 %" v stĺpci nazvanom „Výrobok". Ako správne zdôraznila Komisia, ak aj vyššie uvedené údaje presne nesúhlasia, sú prinajmenšom úplne zlučiteľné a potvrdzujú účasť žalobkyne na náraste cien určenom na január 1995 v rozmedzí 5 až 6 %.

113 Tabuľka č. 1 ďalej vo vrchnej časti strany obsahuje údaj „Moratórium: 1. 12. — 31. 1. 95", ktorého osobitnú povahu možno vysvetliť len tým, že sa týka všetkých podnikov uvedených v tejto tabuľke. V tabuľke č. 2 sa nachádza údaj „W/F... 2 ms", ktorý so všetkou pravdepodobnosťou vyjadruje obdobie dvoch mesiacov nesúťaženia, ktoré bolo dohodnuté podnikmi zapojenými do kartelu. Na doplnenie je potrebné poznamenať, že otázka moratória bola už prerokovaná na stretnutí 14. októbra 1994, ako jasne vyplýva z rukou písaných poznámok AGA uvedených v bode 99 vyššie.

114 Okrem toho je osobitne významné, že Hydrogas, malý subjekt uvedený vo vyhlásení pána van den Heuij, ktorého účasť na stretnutiach VFIG 14. októbra a 18. novembra 1994 je preukázaná, na rozdiel do žalobkyne nijako nefiguruje v spomínaných tabuľkách.

115 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobkyňa neuniesla dôkaz verejného dištancovania, na ktoré sa odvolávala, a že Komisia po právnej stránke dostatočne preukázala, že žalobkyňa sa podieľala na dohodách o určení zvýšenia cien od októbra 1994 do decembra 1995 a na stanovení obdobia nesúťaženia od októbra 1994 do januára 1995.

— O určení minimálnych cien pre odberateľov malých množstiev plynu vo fľašiach

116 Úvodom treba poznamenať, že z Rozhodnutia (odôvodnenie 352) vyplýva, že Komisia sa domnieva, že správanie rôznych podnikov zapojených do kartelu predstavuje jedinečné a pretrvávajúce porušenie, ktoré sa postupne konkretizovalo prostredníctvom dohôd a/alebo zosúladených postupov.

117 Preto článok 1 Rozhodnutia uvádza, že dotknuté podniky, vrátane žalobkyne, „svojou účasťou na trvajúcich dohodách a/alebo zosúladených postupoch v odvetví priemyselných a medicínskych plynov v Holandsku porušili článok 81 ods. 1 ES".

118 Osobitne v súvislosti so žalobkyňou sa Komisia domnieva, že sa na tomto porušení zúčastnila prostredníctvom svojho vlastného protisúťažného správania, a to najmä určením minimálnych cien pre odberateľov malých množstiev plynu vo fľašiach. Zodpovednosť žalobkyne je v tomto ohľade, vzhľadom na opravu Rozhodnutia, ku ktorej došlo 9. apríla 2003, založená na jej účasti na jedinom stretnutí 14. októbra 1994.

119 Po tom, ako Komisia v oznámení o výhradách uviedla, že „stále nie je jasné, či v roku 1994 naozaj došlo k uzavretiu dohody o minimálnych cenách", v odôvodnení č. 205 Rozhodnutia upresnila, že na stretnutiach VFIG od marca do októbra 1994 boli rozmedzia cien a minimálnych cien plynov vo fľašiach, ktoré sa mali uplatňovať na malých zákazníkov „prerokovávané s cieľom dosiahnutia dohody" prinajmenšom žalobkyňou, Messer, Air Liquide, Hoek Loos a Air Products. Rovnako sa v odôvodnení č. 341 Rozhodnutia uvádza, že „Hoek Loos, AGA, Air Products, Air Liquide a Messer" sa dohodli na minimálnych cenách plynov vo fľašiach dodávaných malým zákazníkom na roky „1995, 1996 a 1997".

120 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Komisia žalobkyni vytýka jej účasť na zosúladenom postupe týkajúcom sa určenia minimálnych cien pre odberateľov malých množstiev plynu vo fľašiach.

121 V tomto štádiu je potrebné pripomenúť, že pojem „zosúladený postup" predstavuje formu koordinácie medzi podnikmi, ktorá bez toho, aby dospeli k uskutočneniu dohody v pravom slova zmysle, vedome nahrádzajú riziká hospodárskej súťaže praktickou spoluprácou medzi sebou (rozsudok Súdneho dvora zo 14. júla 1972, ICI/Komisia, 48/69, Zb. s. 619, bod 64). Kritériá koordinácie a spolupráce zďaleka nevyžadujú vyhotovenie skutočného „plánu", ale je potrebné ich chápať vo svetle koncepcie vlastnej ustanoveniam Zmluvy týkajúcim sa hospodárskej súťaže, podľa ktorej si každý hospodársky subjekt musí sám určiť politiku, ktorú zamýšľa uskutočňovať na spoločnom trhu. Ak aj táto požiadavka samostatnosti nevylučuje právo hospodárskych subjektov rozumne sa prispôsobiť zistenému alebo očakávanému správaniu svojich konkurentov, nepochybne je v príkrom rozpore s akýmkoľvek nadviazaním priameho alebo nepriameho kontaktu medzi takýmito subjektmi, ktorý by mal za cieľ alebo následok buď ovplyvniť správanie súčasného alebo potenciálneho konkurenta na trhu, alebo oboznámenie takéhoto konkurenta s vlastným správaním na trhu, o ktorom bolo rozhodnuté alebo ktoré sa predpokladá (rozsudok Súdneho dvora zo 16. decembra 1975, Suiker Unie a i./Komisia, 40/73 až

48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Zb. s. 1663, body 173 a 174; rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. apríla 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./ Komisia, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Zb. s. II-931, bod 720).

122 Žalobkyňa rovnako ako v prípade protisúťažného konania, ktoré jej Komisia vytýka, spochybňuje aj svoju zodpovednosť trvajúc na tom, že sa verejne dištancovala od tajných diskusií týkajúcich sa určenia minimálnych cien pre odberateľov malých množstiev plynu vo fľašiach.

123 V tomto ohľade vyplýva jednak z písomných vyjadrení žalobkyne, ako aj zo svedectva pána Nordkamp, zástupcu žalobkyne na stretnutiach VFIG, že tento sa nevyjadril k otázke určenia minimálnych cien pre odberateľov malých množstiev plynov vo fľašiach v čase, keď bola predložená na stretnutí 14. októbra 1994.

124 Mlčanie subjektu vo vzťahu ku konkrétnej otázke týkajúcej sa cenovej politiky na stretnutí, na ktorom dochádza k nedovolenému zosúladeniu, nemožno zamieňať s vyjadrením nemenného a jasného nesúhlasu. Podľa judikatúry práve naopak tiché schválenie nezákonnej iniciatívy, bez verejného dištancovania sa od jej obsahu alebo bez jej oznámenia úradom, vedie k podpore pokračovania v porušovaní a sťažuje jeho odhalenie. Takáto podpora predstavuje pasívny spôsob účasti na porušení, a teda je spôsobilá založiť zodpovednosť podniku (pozri v tomto zmysle rozsudok Aalborg Portland a i./Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 84).

125 Samotné nepresné spomienky pána van den Heuij, uvedené v svedeckom vyhlásení vyžiadanom a uskutočnenom krátko pred podaním tejto žaloby, ktoré sa presne nezhodujú s vyhláseniami samotnej žalobkyne, nemôžu vyvrátiť predchádzajúci záver. Navyše by sa z vyhlásenia pána van den Heuij mohlo dať vyvodiť, že malé

subjekty, vrátane žalobkyne, protestovali proti oznámeniu nezákonných návrhov ostatných podnikov predtým, ako došlo k začatiu konkrétnych rokovaní o každom z uvedených návrhov, a že každý podnik vyjadril svoje stanovisko, čo bol aj prípad žalobkyne za okolností osobitne upresnených v článku 123 vyššie v súvislosti s určením minimálnych cien pre odberateľov malých množstiev plynov vo fľašiach.

126 Toto správanie žalobkyne nemožno analyzovať ako nemenný a jasný prejav nesúhlasu, ktorý by mohol naplniť pojem verejného dištancovania, tak ako je vyžadované a reštriktívne vykladané judikatúrou.

127 Navyše je potrebné zdôrazniť, že Komisia v Rozhodnutí uvádza, že podľa vysvetlení poskytnutých AGA a potvrdených údajom uvedeným v písomných poznámkach zaistených u AGA, rozmedzia cien pre maloodberateľov plynov vo fľašiach boli prezentované Hoek Loos popri stretnutí VFIG v októbri 1994. Okrem toho — a predovšetkým — sa u žalobkyne v spise označenom údajom „VFIG 1995" našiel dokument datovaný z októbra 1994 a nazvaný „Sadzobník pre maloodberateľov ‚fľaše'" obsahujúci práve vytlačený sadzobník minimálnych cien. Ten istý dokument sa našiel v priestoroch Messer a Air Liquide (odôvodnenia č. 207 a 208 Rozhodnutia).

128 Žalobkyňa len upresnila, že je celkom možné, že tento dokument jej bol daný na stretnutí 14. októbra 1994, ale jeho držba nedokazuje jej účasť na dohode o minimálnych cenách, dokonca ani to, že došlo v tejto súvislosti k rokovaniu.

129 Pravdou však ostáva, že žalobkyňa sa zúčastnila stretnutia 14. októbra 1994, a tiež, ako to zdôrazňuje Komisia, nie je o nič prekvapivejšie, že na rozdiel od nárastu cien a stanovenia moratória nedošlo k uvedeniu žiadneho osobitného údaju v súvislosti so žalobkyňou alebo iným podnikom, keďže na tomto stretnutí došlo k rozdaniu cenníkov. Ponechanie si takéhoto dokumentu žalobkyňou nemožno zlúčiť s tvrdením o verejnom dištancovaní a z neho nutne vyplývajúcom samostatnom stanovení obchodnej politiky na relevantnom trhu, tak ako to vyžaduje judikatúra od všetkých hospodárskych subjektov (pozri rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 58 vyššie, bod 116 a v ňom citovaná judikatúra).

130 Rovnako, ak aj nemožno priamo vyvrátiť tvrdenie žalobkyne o verejnom dištancovaní, ako tomu bolo v prípade jej prvých dvoch konaní vytýkaných Komisiou, jej účasť na druhom tajnom stretnutí 18. novembra 1994 svedčí o jej protisúťažných pohnútkach a spätne odporuje tvrdeniu o verejnom dištancovaní vo vzťahu k tajným rokovaniam na stretnutí 14. októbra 1994.

131 Samotné konštatovanie, že žalobkyňa nepredložila dôkaz o verejnom dištancovaní, však nestačí na to, aby sa dospelo k záveru, že žalobkyňa je zodpovedná za porušenie.

132 V rozsudku vyhlásenom v odvolacom konaní vo veci Komisia/Anic Partecipazioni, už citovanom v bode 58 vyššie, Súdny dvor upresnil, že ako vyplýva zo samotného znenia článku 81 ods. 1 ES, pojem zosúladený postup znamená okrem zosúladenia medzi podnikmi aj správanie na trhu, ktoré je dôsledkom tohto zosúladenia, a existenciu príčinnej súvislosti medzi týmito dvoma skutočnosťami (bod 118). Súdny dvor taktiež rozhodol, že pokiaľ nie je preukázaný opak, čo prináleží dotknutému hospodárskemu subjektu, platí domnienka, že podniky zúčastňujúce sa

na zosúladení, ktoré ostávajú činné na trhu, zohľadňujú pri stanovovaní svojho správania na trhu informácie, ktoré si vymenili so svojimi konkurentmi (rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 58 vyššie, bod 121).

133 Keďže žalobkyňa mala v prejednávanej veci preukázať opak, čo sa jej však nepodarilo, je potrebné domnievať sa, že po stretnutí 14. októbra 1994 ostala činnou na relevantnom trhu a pri stanovení svojho správania na tomto trhu zohľadnila nedovolené zosúladenie, ktorého sa zúčastnila na tomto stretnutí, (rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 58 vyššie, body 119 a 121).

134 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Komisia po právnej stránke dostatočne preukázala, že žalobkyňa sa zúčastnila na zosúladenom postupe týkajúcom sa určenia minimálnych cien pre odberateľov malých množstiev plynu vo fľašiach.

O dĺžke porušenia

135 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že konečné posúdenie dĺžky porušenia pripisovaného žalobkyni Komisiou je obsiahnuté v článku 1 Rozhodnutia v znení, ktoré vyplýva z opravného rozhodnutia z 9. apríla 2003, podľa ktorého sa obdobie porušenia začalo v októbri 1994 a skončilo v decembri 1995.

136 Vzhľadom na opravu Rozhodnutia Komisiou sa výhrada žalobkyne založená na nesprávnosti začiatku plynutia obdobia porušenia, ktorý je uvedený v článku 1 Rozhodnutia, stala bezpredmetnou.

137 Na pojednávaní žalobkyňa poukazovala na skutočnosť, že článok 1 Rozhodnutia nesprávne uvádzal mesiac december 1995 ako koniec obdobia porušenia, vzhľadom na to, že po stretnutí VFIG 18. novembra 1994 sa žalobkyňa už žiadneho iného tajného stretnutia nezúčastnila.

138 Aj keby táto nová výhrada mohla byť považovaná za prípustnú, Súd prvého stupňa by jej nemohol vyhovieť. V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že Komisia najmä po právnej stránke dostatočne preukázala, že žalobkyňa sa podieľala na dohode so zjavne protisúťažným obsahom, konkrétne na určení zvýšenia cien na rok 1995. Na vypočítanie dĺžky trvania porušenia, ktorého cieľ obmedzuje hospodársku súťaž, stačí len určiť obdobie, počas ktorého táto dohoda existovala, teda obdobie, ktoré uplynulo medzi dňom jej podpísania a dňom, ku ktorému bola ukončená (rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. júla 2005, Brasserie nationale/Komisia, T-49/02 až T-51/02, Zb. s. II-3033, bod 185).

139 Žalobkyňa po právnej stránke dostatočne nepreukázala, že ukončila svoju účasť na dohode predčasne, to znamená pred decembrom 1995 tým, že by na relevantnom trhu znovu začala konať ako lojálny a nezávislý konkurent. Okrem toho treba uviesť, že žalobkyňa nevystúpila z kartelu s tým, aby ho oznámila Komisii (rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. novembra 2005, Union Pigments/Komisia, T-62/02, Zb. s. II-5057, bod 42).

O porušení zásady rovnosti zaobchádzania

140 Žalobkyňa trvá na tom, že Komisia v rámci posudzovania účasti malých hospodárskych subjektov porušila zásadu rovnosti zaobchádzania, a to tým, že dospela k záveru, že len sama žalobkyňa porušila zákaz kartelu na rozdiel od NTG a Hydrogas, ktoré sa však tiež zúčastnili viacerých stretnutí, ktoré sa mali týkať nedovolených dohôd.

141 V tomto ohľade stačí pripomenúť, že v prípade, ak podnik svojím správaním porušil článok 81 ods. 1 ES, nemôže sa vyhnúť akejkoľvek sankcii z dôvodu, že inému hospodárskemu subjektu nebola uložená pokuta, aj keď súd Spoločenstva nepojednáva o situácii takéhoto hospodárskeho subjektu (rozsudok Súdneho dvora z 31. marca 1993, Ahlström Osakeyhtiö a i./Komisia, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Zb. s. I-1307, bod 197, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. júla 1994, Parker Pen/Komisia, T-77/92, Zb. s. II-549, bod 86).

142 Z tohto dôvodu sa argumentácia žalobkyne založená na tom, že ostatným podnikom v údajne podobnej situácii nebola uložená pokuta, musí zamietnuť.

O návrhu na zníženie výšky pokuty

Tvrdenia účastníkov konania

143 Žalobkyňa po prvé uvádza, že krátkosť dĺžky porušenia musí mať za následok zníženie výšky pokuty.

144 Na pojednávaní žalobkyňa uviedla, že zníženie pokuty o 20 000 eur, ku ktorému došlo v nadväznosti na opravné rozhodnutie z 9. apríla 2003, nebolo ani odôvodnené, ani dostatočné.

145 Po druhé žalobkyňa trvá na tom, že Komisia pri určovaní výšky pokuty, ktorú jej uložila, porušila zásady proporcionality a rovnosti zaobchádzania.

146 V tomto ohľade žalobkyňa odkazuje na rozdiely, ktoré ju umožňujú odlíšiť od ostatných hospodárskych subjektov, na ktoré sa Rozhodnutie vzťahuje, konkrétne na existenciu dynamického správania na relevantnom trhu, ktoré Komisia a jeden zo subjektov uznali, neskoré pristúpenie do VFIG v júli 1994, ktoré vysvetľuje, že sa nezúčastnila trinástich stretnutí tohto združenia, ktoré sa konali od roku 1989 do septembra 1994, nesúhlas s protisúťažnými dohodami na stretnutiach 14. októbra a 18. novembra 1994, neúčasť na tajných stretnutiach, ku ktorým došlo po novembri 1994 v Brede a v Barendrechte medzi veľkými subjektmi trhu, nízky trhový podiel vo výške 1,5 %, pričom ostatné subjekty majú v porovnaní s ňou minimálne dvojnásobný význam na trhu, krátkosť obdobia účasti na nedovolenom správaní a neúčasť na dohodách týkajúcich sa iných obchodným podmienok, ako sú ceny.

147 Vzhľadom na tieto rozdiely a vzhľadom na percentuálny podiel na obrate v odvetví priemyselných plynov je žalobkyňa sankcionovaná vážnejšie ako ostatné podniky, ktorých sa Rozhodnutie týka.

148 Žalobkyňa tvrdí, že ak sú pokuty určované vo vzťahu k celosvetovému obratu podnikov pôsobiacich oblasti priemyselných plynov v Holandsku v roku 1996, je konečný výsledok neproporcionálny. V takom prípade by pokuta uložená žalobkyni predstavovala 13,6 % jej obratu, oproti len 2,2 % v prípade Hoek Loos a 7,5 % v prípade AGA. Ak by pokuty aj boli určené v závislosti od obratu stanoveného pre rok 1996 na trhu s priemyselnými plynmi v Holandsku, zdá sa, okrem iného, že pokuta uložená žalobkyni je proporcionálne porovnateľná s pokutami uloženými iným podnikom, aj keď účasť žalobkyne na karteli nemožno v žiadnom prípade porovnávať s účasťou ostatných podnikov. Žalobkyňa zdôrazňuje, že pokuta uložená AGA je približne deväťkrát vyššia ako pokuta uložená jej, kým trhový podiel AGA (27,4 %) je 18 ráz vyšší ako jej trhový podiel (1,5 %).

149 Tieto čísla podľa žalobkyne ukazujú, že subjektom, ktoré majú v karteli najdôležitejšiu úlohu a najväčšiu schopnosť škodiť hospodárskej súťaži na relevantnom trhu, boli uložené, pri zohľadnení vzájomných pomerov, najnižšie pokuty. Žalobkyňa, ktorá nemala žiadnu úlohu, prípadne len extrémne obmedzenú úlohu, a ktorá mala len veľmi malý trhový podiel, bola sankcionovaná prísnejšie ako vodcovia kartelu.

150 Komisia po tom, ako pripomenula, že má pri určovaní výšky pokút vo veciach týkajúcich sa kartelov diskrečnú právomoc, uvádza, že výška pokuty uloženej žalobkyni je úplne primeraná, a namieta proti akémukoľvek porušeniu zásady rovnosti zaobchádzania.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

151 Na úvod je potrebné pripomenúť, že pri stanovení sumy každej pokuty disponuje Komisia voľnou úvahou a nie je na tento účel povinná použiť presný matematický vzorec (rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, Mo och Domsjö/Komisia, C-283/98 P, Zb. s. I-9855, bod 47; rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 1995, Martinelli/Komisia, T-150/89, Zb. s. II-1165, bod 59, a z 14. mája 1998, Mo och Domsjö/Komisia, T-352/94, Zb. s. II-1989, bod 268). Jej úvaha sa však musí uskutočniť v súlade s právom Spoločenstva, ktoré nezahŕňa len ustanovenia Zmluvy, ale aj všeobecné právne zásady (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 38).

152 V tomto ohľade je podľa ustálenej judikatúry zásada rovnosti zaobchádzania porušená iba vtedy, ak sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza rozdielne, alebo ak sa s rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako, ak takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudky Súdneho dvora z 13. decembra 1984, Sermide, 106/83, Zb. s. 4209, bod 28, a z 28. júna 1990, Hoche, C-174/89, Zb. s. I-2681,

bod 25; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, BPB de Eendracht/Komisia, T-311/94, Zb. s. II-1129, bod 309).

153 Je takisto potrebné konštatovať, že posúdenie primeranosti uloženej pokuty vo vzťahu k závažnosti a dĺžke trvania porušenia, čo sú kritériá uvedené v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17, spadá do neobmedzenej právomoci zverenej Súdu prvého stupňa podľa článku 17 rovnakého nariadenia.

154 V prejednávanej veci je nepochybné, že Komisia stanovila výšku pokuty uloženej žalobcovi v súlade so všeobecnou metódou, ktorá vyplýva z jej usmernení.

155 Usmernenia v bode 1 prvom odseku stanovujú, že pri stanovovaní súm pokút bude základná čiastka určená podľa závažnosti a dĺžky trvania porušovania, čo sú jediné kritériá uvedené v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17. Komisia v bode 5 písm. a) usmernení vo všeobecných poznámkach tiež upresňuje, že „konečná výška pokuty vypočítaná podľa tejto metódy (základná výška zvýšená alebo znížená na percentuálnom základe) nesmie v žiadnom prípade prekročiť 10 % celosvetového obratu daných podnikov, ako je to ustanovené v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17". Usmernenia teda nejdú nad právny rámec sankcií, ako je definovaný v tomto ustanovení (rozsudok Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 75 vyššie, body 250 a 252).

O dĺžke porušenia

156 Usmernenia v súvislosti s koeficientom dĺžky porušenia rozlišujú medzi krátkodobými porušeniami (vo všeobecnosti v dĺžke trvania kratšej ako jeden rok), pre ktoré sa výška pokuty stanovená podľa závažnosti nemôže zvyšovať, strednodobé porušenia (vo všeobecnosti v dĺžke trvania od jedného do piatich rokov), pre ktoré sa výška pokuty môže zvýšiť o 50 %, a dlhodobé porušenia (vo všeobecnosti v dĺžke trvania viac ako päť rokov), pre ktoré táto výška pokuty môže byť zvýšená o 10 % za každý rok (bod 1 B prvý odsek prvá a tretia zarážka).

157 Ak je teda zvýšenie, ktoré môže byť maximálne vo výške 50 %, stanovené pre strednodobé porušenia, bod 1 B usmernení neurčuje automatické zvýšenie o určité percento za rok, ale necháva v tomto ohľade Komisii určitý priestor pre voľnú úvahu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. júla 2003, Cheil Jedang/Komisia, T-220/00, Zb. s. II-2473, bod 134).

158 Tak ako bolo uvedené vyššie, Komisia sa pôvodne nesprávne domnievala, že k porušeniu spôsobenému žalobkyňou došlo v období od marca 1994 do decembra 1995, čo ju viedlo k označeniu tohto porušenia ako strednodobého (odôvodnenie č. 434 Rozhodnutia).

159 Zmena Rozhodnutia, ku ktorej došlo 9. apríla 2003, umožnila opraviť jeho článok 1 v časti týkajúcej sa dĺžky porušenia vytýkaného žalobkyni. Komisia vo svojom opravnom rozhodnutí jasne vysvetľuje, že počiatočná výška pokuty 0,45 milióna eur bola najskôr zvýšená o 15 % z dôvodu dĺžky porušenia, pričom toto zvýšenie bolo vzhľadom na presun začiatku porušenia na október 1994 následne znížené na 10 %.

160 Porušenie, ktorého sa dopustila žalobkyňa, od tohto okamihu správne zahŕňalo obdobie od októbra 1994 do decembra 1995, teda o niečo viac ako jeden rok, označenie tohto porušenia ako strednodobého ostáva primerané, a Komisia teda uplatniac usmernenia správne pristúpila k zvýšeniu pokuty o 10 %. Žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz, ktorý by mohol viesť k záveru, že Komisia sa v tomto ohľade dopustila nesprávneho posúdenia a že vykonané zvýšenie by malo byť nižšie ako 10 %.

161 Z toho vyplýva, že výhrada založená na údajnej neodôvodnenosti a nedostatočnosti zníženia výšky pokuty, ktoré v opravnom rozhodnutí uskutočnila Komisia, sa musí zamietnuť.

O údajne diskriminačnej a/alebo neprimeranej povahe pokuty uloženej žalobkyni

162 Je potrené zdôrazniť, že pri stanovovaní východiskovej sumy pokút, určenej v závislosti od závažnosti porušovania, prišla Komisia k záveru, že bez ohľadu na skutočnosť, že dotknuté podniky sa podieľali na cenovom karteli, musí byť uvedené porušovanie klasifikované len ako vážne, s ohľadom na obmedzený zemepisný rozsah trhu a skutočnosť, že dotknuté odvetvie má priemerný ekonomický význam (odôvodnenia č. 423 a 428 Rozhodnutia).

163 S cieľom zohľadniť špecifický význam protiprávneho konania každého podniku zapojeného do kartelu, a teda jeho skutočný účinok na hospodársku súťaž, Komisia rozdelila dotknuté podniky do štyroch kategórií podľa ich relatívneho významu na relevantnom trhu. Na tento účel Komisia považovala za vhodné použiť ako základ pre porovnanie relatívneho významu podnikov na relevantnom trhu obrat uskutočnený na uvedenom trhu v roku 1996 (odôvodnenia č. 429 až 432 Rozhodnutia).

164 V dôsledku toho boli spoločnosti Hoek Loos a AGA Gas, považované za dva zďaleka najdôležitejšie subjekty na relevantnom trhu, zaradené do prvej kategórie. Air Products a Air Liquide, ktoré sú priemernými subjektmi na tomto trhu, boli zaradené do druhej kategórie. Messer a BOC, ktorých význam na predmetnom trhu je označený ako „výrazne menší", boli zaradené do tretej kategórie. V štvrtej kategórii sa nachádza žalobkyňa, ktorá má na tomto trhu len veľmi malý podiel (odôvodnenie č. 431 Rozhodnutia).

165 Na základe vyššie uvedených úvah Komisia stanovila pre Hoek Loos a AGA Gas rovnakú počiatočnú výšku pokuty, a to 10 miliónov eur, oproti 2,6 milióna eur pre Air Products a Air Liquide, 1,2 milióna eur pre Messer a BOC a 0,45 milióna eur pre žalobkyňu.

166 Pokiaľ ide o dĺžku trvania porušovania, Komisia prišla k záveru, že porušovanie bolo strednodobé (od jedného do štyroch rokov) u všetkých dotknutých podnikov, pričom Hoek Loos, AGA Gas, Air Products, Air Liquide a Messer porušovali článok 81 ods. 1 ES od septembra 1993 do decembra 1997, BOC od júna 1994 do decembra 1995 a žalobkyňa od októbra 1994 do decembra 1995, v nadväznosti na opravu Rozhodnutia, ku ktorej došlo 9. apríla 2003. Počiatočná výška pokuty žalobkyne pôvodne zvýšená o 15 % ostala zachovaná a na základe odôvodnenia č. 9 rozhodnutia z 9. apríla 2003 bola v konečnom dôsledku zvýšená o 10 % z dôvodu dĺžky porušenia.

167 Základná výška pokuty určená v závislosti od závažnosti a dĺžky trvania porušenia bola teda stanovená na 14 miliónov eur pre Hoek Loos a AGA Gas, 3,64 milióna eur pre Air Products a Air Liquide, 1,68 milióna eur pre Messer, 1,38 milióna eur pre BOC a 0,51 milióna eur, respektíve v nadväznosti na opravu 0,49 milióna eur pre žalobkyňu.

168 Komisia sa domnieva, že žalobkyňa mala pri porušeniach len pasívnu úlohu a nepodieľala sa na všetkých ich aspektoch a že tieto poľahčujúce okolnosti odôvodňujú zníženie základnej výšky uloženej pokuty o 15 %, čo vedie k jej zníženiu na 0,43 milióna eur (odôvodnenie č. 442 Rozhodnutia) a následne na 0,41 milióna eur v nadväznosti na opravné rozhodnutie z 9. apríla 2003.

169 Na druhej strane však žalobkyni pokuta nebola nijako znížená na základe oznámenia o spolupráci.

170 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Komisia plne zohľadnila osobitosti postavenia žalobkyne, ktoré ju odlišujú od ostatných podnikov, ktorým je Rozhodnutie určené, či už ide o dĺžku obdobia porušenia, pasívnu úlohu žalobkyne, alebo jej malý podiel na trhu, a ktoré vysvetľujú, že žalobkyni bola uložená najnižšia z pokút uložených Komisiou v Rozhodnutí.

171 Tvrdenie o situácii odlišujúcej sa od situácie ostatných podnikov zapojených do kartelu, vychádzajúc z údajne prejaveného nesúhlasu s protisúťažnými dohodami v spojení s existenciou dynamického správania na relevantnom trhu, nepatrí do diskusie o určení výšky pokuty, ale do diskusie o existencii porušenia.

172 Žalobkyňa však trvá na tom, že konečná výška uloženej pokuty nie je proporcionálna k jej malému podielu na trhu a k jej obratu, či už svetovému alebo obratu na dotknutom trhu, a že tým bola prísnejšie sankcionovaná ako väčšie podniky majúce úlohu vodcov kartelu.

173 Najskôr je potrebné pripomenúť, že Komisia nie je pri určovaní výšky pokút v závislosti od závažnosti a dĺžky trvania daného porušenia povinná zaistiť v prípade, ak sú pokuty uložené viacerým podnikom zúčastneným na tom istom porušení, aby ňou vypočítané konečné sumy pokút udelených podnikom odrážali všetky rozdiely medzi podnikmi, pokiaľ ide o ich celkový alebo relevantný obrat (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 75 vyššie, bod 312).

174 V tomto ohľade je namieste spresniť, že článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17 nevyžaduje ani to, aby v prípade, ak sa ukladajú pokuty viacerým podnikom zapojeným do toho istého porušenia, suma pokuty, ktorá je uložená podniku malej alebo strednej veľkosti, nebola v percentách obratu vyššia ako suma pokút uložených väčším podnikom. Z tohto ustanovenia totiž vyplýva, že tak pri podnikoch malej alebo strednej veľkosti, ako aj pri veľkých podnikoch sa pri stanovení sumy pokuty posudzuje závažnosť a dĺžka trvania porušenia. Pokiaľ Komisia uloží podnikom zapojeným do toho istého porušenia pokuty, ktoré sú pre každý z nich zdôvodnené v pomere k závažnosti a dĺžke trvania porušenia, nemožno jej vytýkať, že pre niektoré z nich je suma pokuty v pomere k obratu vyššia ako pre iné podniky (rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, Dansk Rørindustri/Komisia, T-21/99, Zb. s. II-1681, bod 203).

175 V tomto ohľade je potrebné zdôrazniť, že konečná výška pokút je len výsledkom série výpočtov uskutočnených Komisiou podľa usmernení, prípadne podľa oznámenia o spolupráci.

176 Posúdenia dĺžky porušenia, priťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností a stupňa spolupráce podniku zapojeného do kartelu Komisiou závisia od individuálneho správania predmetného podniku a nie od jeho podielu na trhu alebo od jeho obratu.

177 Za týchto podmienok nepredstavuje konečná suma pokuty *a priori* vhodný prvok na určenie prípadnej neprimeranosti pokuty s ohľadom na význam podnikov zapojených do kartelu.

178 Naopak, východisková suma pokuty predstavuje v prejednávanej veci relevantný údaj na posúdenie prípadnej neprimeranosti pokuty s ohľadom na význam účastníkov kartelu.

179 Komisia v rozhodnutí určila pre žalobkyňu počiatočnú výšku pokuty stanovenú v závislosti od závažnosti porušenia na 0,45 milióna eur.

180 Ako už bolo uvedené, Komisia v Rozhodnutí na účely zohľadnenia špecifického významu protiprávneho správania jednotlivých podnikov zapojených do kartelu, a teda jeho skutočného účinku na hospodársku súťaž, zoradila dotknuté podniky do štyroch kategórií práve v závislosti od ich významu na relevantnom trhu. Žalobkyňa bola zaradená do poslednej kategórie.

181 Komisia v tejto súvislosti odkazuje na číselné údaje uvedené v treťom riadku tabuľky 1, ktorá sa nachádza v odôvodnení č. 75 Rozhodnutia:

Podniky	Celkový obrat adresátov rozhodnutia v roku 2001 (v eurách)	Obrat v odvetví plynov vo fľašiach a kvapalných plynov v Holandsku (v eurách) a odhadovaný podiel na trhu v roku 1996
Hoek Loos [NV]	470 648 000	71 400 000 (39,7 %)
AGA Gas BV [1]	55 479 000 [2]	49 200 000 (27,4 %)
[Air Products]	110 044 000	18 600 000 (10,4 %)
Air Liquide BV	60 720 000	12 900 000 (7,2 %)
[Messer]	11 275 000	8 200 000 (4,4 %)
[BOC]	6 690 905 000	6 800 000 (3,8 %)
[Westfalen]	5 455 000	2 600 000 (1,5 %)

[1] Po likvidácii AGA Gas BV v rokoch 2000/2001 súhlasila AGA AB s prevzatím zodpovednosti za konanie AGA Gas BV, a rozhodnutie je preto adresované AGA AB.

[2] Rok 2000 je posledné úplné účtovné obdobie, pre ktoré sú k dispozícii údaje o obrate AGA Gas BV.

182 Stačí konštatovať, že žalobkyňa mala v referenčnom roku najnižší obrat na relevantnom trhu a najnižší podiel na trhu zo všetkých podnikov, ktorým bolo Rozhodnutie určené, čo vysvetľuje a odôvodňuje jej zaradenie do poslednej kategórie, ako aj skutočnosť, že počiatočná výška pokuty je zo všetkých výšok stanovených Komisiou pre tieto podniky najnižšia. Počiatočná výška pokuty stanovenej pre žalobkyňu sa preto objektívne líši od počiatočných výšok pokút stanovených pre ostatné podniky.

183 Okrem toho pomery medzi obratmi podnikov uvedenými v tabuľke č. 1 Rozhodnutia na relevantnom trhu a počiatočnou výškou pokút stanovenou Komisiou pre každý z nich neodhaľujú žiadne neprimerané zaobchádzanie so žalobkyňou, keďže počiatočná výška pokuty predstavuje pre žalobkyňu 17,3 % obratu na relevantnom trhu oproti 14 % pre Hoek Loos, 20,3 % pre AGA Gas, 13,98 % pre Air Product, 20,2 % pre Air Liquide, 14,6 % pre Messer a 17,6 % pre BOC.

184 Žalobkyňa vo svojom návrhu tvrdí, že ak by boli pokuty správne určené v závislosti od obratu stanoveného na trhu s priemyselnými plynmi v Holandsku za rok 1996, pokuta uložená jej by bola proporcionálne porovnateľná s pokutami uloženými iným podnikom, aj keď účasť žalobkyne na karteli nemožno v žiadnom prípade porovnávať s účasťou ostatných podnikov. V tomto ohľade stačí pripomenúť, že Komisia ako poľahčujúcu okolnosť zohľadnila aj nižšiu dôležitosť úlohy žalobkyne v porušení oproti úlohám ostatných podnikov s cieľom znížiť výšku pokuty, ktorá jej bola uložená.

185 Preto sa zdá, že žalobkyňa nemôže platne preukázať neprimeranosť výšky uloženej pokuty, keďže počiatočná výška jej pokuty je odôvodnená vo svetle kritéria použitého Komisiou na posúdenie dôležitosti každého z podnikov na relevantnom trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok LR AF 1998/Komisia, už citovaný v bode 71 vyššie, bod 304).

186 Tento posledný záver je tiež základom pre zamietnutie tvrdenia žalobkyne založeného na porovnaní s Hoek Loos a s AGA Gas vzhľadom na vzťah medzi

konečnou výškou pokuty a celosvetovým obratom, ktorý nebol Komisiou pri posudzovaní závažnosti porušenia a stanovovaní počiatočnej výšky pokút zohľadnený.

187 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobkyňa nepredložila dôkaz údajne diskriminačnej a/alebo neprimeranej povahy uloženej pokuty a jej konečná výška sa javí ako úplne primeraná.

O návrhu na vypočutie pána van den Heuij

188 Žalobkyňa vo svojej replike navrhuje, aby Súd prvého stupňa pod prísahou vypočul pána van den Heuij. Na pojednávaní žalobkyňa upresnila, že tento návrh sa zakladá na článku 48 rokovacieho poriadku týkajúcom sa návrhov na vykonanie dôkazov.

189 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 44 ods. 1 písm. e) rokovacieho poriadku a článku 48 ods. 1 tohto poriadku musí žaloba obsahovať, ak treba, označenie dôkazov, ktorými navrhovateľ preukazuje svoje tvrdenia, a účastníci konania môžu tak v replike, ako aj v duplike navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov na podporu svojich tvrdení pod podmienkou, že odôvodnia svoje omeškanie s takýmto návrhom. Preto sa na dôkaz opaku a doplnenie návrhov na vykonanie dôkazov v nadväznosti na dôkaz opaku druhého účastníka konania predložený v jeho vyjadrení k žalobe nevzťahuje pravidlo o preklúzii uvedené v článku 48 ods. 1 rokovacieho poriadku. Toto ustanovenie sa totiž týka len návrhov na vykonanie nových dôkazov a je potrebné ho chápať vo vzťahu k článku 66 ods. 2 tohto poriadku, ktorý výslovne stanovuje, že právo na vykonanie dôkazu opaku a právo navrhnúť doplnenie vykonaného dokazovania ním nie sú dotknuté (rozsudok Baustahlgewebe/Komisia, citovaný v bode 74 vyššie, body 71 a 72).

190 V prejednávanej veci stačí konštatovať, že zo spisu vyplýva, že dôkazy, na ktoré sa odvolávala Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe, už boli uvedené v Rozhodnutí, ako aj v oznámení o výhradách, prípadne k nemu pripojené.

191 V dôsledku toho žiadosť o vypočutie pána van den Heuij nemožno považovať za návrh na vykonanie dôkazu opaku, ktorého sa netýka pravidlo preklúzie upravené článkom 48 ods.1 rokovacieho poriadku, keďže žalobkyňa mohla predložiť tento návrh na vykonanie dôkazov vo svojej žalobe na Súd prvého stupňa. Návrh na vypočutie svedka uvedený v replike je teda nutné považovať za oneskorený, a preto sa zamieta z dôvodu, že žalobkyňa neodôvodnila svoje omeškanie s predložením takéhoto návrhu.

O trovách

192 Podľa ustanovenia článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa v prípade, ak účastníci mali úspech len v časti predmetu konania, alebo vo výnimočných prípadoch, rozdeliť náhradu trov konania medzi účastníkov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z nich znáša vlastné trovy.

193 V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že zmena Rozhodnutia, ku ktorej došlo 9. apríla 2003, umožnila opraviť článok 1 tohto rozhodnutia v súvislosti s dĺžkou porušenia vytýkanou žalobkyni, čím Komisia uznala dôvodnosť výhrady, ktorú žalobkyňa uviedla vo svojej žalobe týkajúcej sa začiatku obdobia porušenia, ktoré Komisia pôvodne stanovila, konkrétne od marca 1994.

194 Vzhľadom na túto okolnosť a zamietnutie žaloby je potrebné rozhodnúť, že žalobkyňa bude znášať vlastné trovy konania a zároveň nahradí tri štvrtiny trov konania vynaložených Komisiou.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Westfalen Gassen Nederland BV je povinná znášať svoje vlastné trovy konania a zároveň nahradiť tri štvrtiny trov konania vynaložených Komisiou. Komisia je povinná znášať jednu štvrtinu svojich trov konania.**

Vilaras Dehousse Šváby

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 5. decembra 2006.

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

M. Vilaras

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu ..... II - 4575

Skutkové okolnosti ..... II - 4575

Napadnuté rozhodnutie ..... II - 4577

Konanie a návrhy účastníkov konania ..... II - 4584

O návrhu na zrušenie článkov 1 a 3 Rozhodnutia ..... II - 4586

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 4586

O určení zvýšenia cien ..... II - 4586

O stanovení období nesúťaženia ..... II - 4589

O určení minimálnych cien ..... II - 4590

O dĺžke porušenia ..... II - 4593

O porušení zásady rovnosti zaobchádzania ..... II - 4593

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 4594

Úvodné pripomienky ..... II - 4594

O údajnom verejnom dištancovaní žalobkyne ..... II - 4595

— O určení zvýšenia cien a stanovení obdobia nesúťaženia ..... II - 4596

— O určení minimálnych cien pre odberateľov malých množstiev plynu vo fľašiach ..... II - 4606

O dĺžke porušenia ..... II - 4611

O porušení zásady rovnosti zaobchádzania ..... II - 4613

O návrhu na zníženie výšky pokuty ..... II - 4614

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 4614

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 4616

O dĺžke porušenia ..... II - 4618

O údajne diskriminačnej a/alebo neprimeranej povahe pokuty uloženej žalobkyni ..... II - 4619

O návrhu na vypočutie pána van den Heuij ..... II - 4626

O trovách ..... II - 4627